

УДК 007.304.659.3

ПЕРСВАЗИВНІСТЬ ЕМОЦІЙНО-ЕКСПРЕСИВНОЇ ЛЕКСИКИ В ПОЛІТИЧНІЙ ПУБЛІЦИСТИЦІ

Наталя Драган-Іванець

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львів, Україна, e-mail: dragann@yandex.ru*

Проаналізовано особливості персвазивної комунікації в науковому дискурсі. Розглянуто емоційно-експресивну лексику «Львівських Обсервацій» як засіб ефективної персвазії в політичній публіцистиці. Досліджено інтерпретацію як стратегію імпліцитного переконання.

Ключові слова: персвазія, персвазивна комунікація, емотивна лексика, експресія, аргументація, риторика, гра слів.

На думку сучасних дослідників, персвазивна теорія як напрям досліджень тематично близька до зацікавлень тисячолітньої риторичної школи, концептуально користує із близького сусідства з нею, але щодалі розвивається чимраз осібноше. Функціональну анатомію персвазивної комунікації обґрунтовують потребою вивчення не лише «засобів», а й процесу переконування, не лише організації аргументативного поля, а й особливостей психоментальних реакцій на персвазивні стимули. «Якщо теорія аргументації веде мову про логічні й структурно-текстові засоби переконування, то персвазивна теорія має справу із феноменами такого тонкого плану, коли аргументу немає — у його класичному розумінні, — а вплив є. Вона зорієнтована не на канон, а на розмаїття повсякденних уживань мови» [4; 122].

Як зазначає американський дослідник персвазивної комунікації Тімоті Борчердс (Т. Borchers) у книзі «Persuasion in the Media Age»: «студії з аргументації є частиною досліджень персвазивності, але персвазивна теорія зазвичай розглядає ширший інструментарій візуальних символів, мовних стратегій і способів зацікавлення аудиторії». Наслідком персвазивного процесу вважають установки, уявлення, емоції і поведінку [27].

Мета статті — проаналізувати деякі види персвазивних чинників у політичній публіцистиці, звернути увагу на риторичні функції певних мовних концептів, визначити персвазивну інтенцію, якій вони слугують, вносячи окреслені оцінні конотації. Завдяки таким модифікаціям значень мовець може вплинути на думку (або принаймні на емоційний стан) читача.

На думку М. Яцимірської, «у практиці соціальної комунікації важливо глибше розуміти семантико-конотативні нюанси терміна персвазія, оскільки він тісно пов'язаний з майстерністю аргументації та журналістською професійніс-

тю. Термін «персвазія» та похідні від нього — персвазивний (персвазивна комунікація), персвазивність (журналістики) — увійшли до активного вжитку дослідників ефективності впливу ЗМІ на масову аудиторію. За етимологічними довідками, персвазія (від лат. *persuasio* — умовляння; *persuadere* — намовляти, переконувати) — «мистецтво переконувати когось у своїй правоті» [26]. Польський професор Сльонського університету в Катовіцах у термінологічному словнику «*Sztuka argumentacji*» подає тлумачення персвазії в латинському варіанті як «переконання, віра, опінія» [26]. Персвазія — це також риторичний засіб, який використовує ентимеми.

У дослідженні «Скрита персвазія» Kevin Hogan і James Speakman зберігають усі попередні значення цього терміна: *тлумачення комусь чогось, вмовляння, відраджування, переконування когось в чомусь, персвадування*. «Персвазивна комунікація цікава тим, що це різновид масового комунікування, завданням якого є переконування у власній правоті, апелювання до когось зайняти чітку позицію, принципово діяти, пропонувати бажані інтерпретації та оцінки, раціонально обґрунтовувати слушність певних поглядів...» [26].

Узагальнене тлумачення персвазії проф. М. Г. Яцимірська подає так: *«персвазія — свідоме вживання знаків і символів, а саме письмового та усного слова, образу тощо з метою ефективного впливу на чийсь переконання, погляди, рішення; здобуття чийсь підтримки, схвалення пропонованих поглядів, способів поведінки, намірів, ухвал. Першочерговим завданням персвазії є не стільки логічно правильно довести слушність певних поглядів, скільки результативно переконати в цьому якомога більшу кількість осіб»* [26].

Польська дослідниця Тереза Добжинська у статті «Мовна гра як форма персвазії в суспільному дискурсі» зазначає, що збагачуючи значення висловлювання, мовна гра виконує різні прагматичні функції: повертає увагу адресата до мовної форми тексту й до самого акту мовлення; демонструє мовну компетенцію, що підносить авторитет мовця й формує його образ як людини дотепної, вправної у висловлюваннях, як цікавої особистості, а також впливає на позицію слухача, отже, справляє персвазивну функцію [1].

«Мова мас-медіа гостро потребує експресивних засобів. Слід розуміти, що стилю мультимедіа притаманна одночасність у поєднанні експресії й стандарту, цим зумовлюється вияв двох функцій мови: експресивної і власне інформаційної. Через поєднання логічності з емоційним забарвленням виявляється комунікативно-громадянська функція ЗМІ. Пріоритетне завдання журналіста — досягти поєднання цих засобів при викладі повідомлення» [2]. «Логіка викладу й емоційно-експресивна забарвленість мають бути взаємно врівноваженими та гармонійно поєднані, публіцистика повинна одночасно впливати, інформувати і бути емоційною» [3].

Юзьо Обсерватор, публікації якого ми розглянемо детальніше, у своїх обсерваціях постає як вмілий та дотепний журналіст, який вправно користується усіма формами персвазивної комунікації та емоційно-експресивної лексики. «Гумор і знання — дві великі надії цивілізації», — писав один з найзначніших природознавців ХХ сторіччя Конрад Лоренц. Науку роблять веселі люди, а скиглії і песимісти, як правило, — невдахи, бо вони не здатні до творчості. Гумор, який вдало використовує Ю. Обсерватор, — одна із форм соціально прийнятої і допустимої агресії: замість того, щоб атакувати противника, ми висміюємо його.

Як вважає Тереза Добжинська, один із промовистих риторичних засобів, що має характер словесної гри, виступає трансформація прізвищ із метою приписування їм оцінних конотацій — зазвичай пейоративних. Такі трансформації можуть полягати в маніпуляціях звуковою формою або морфемним складом прізвища; вони поєднуються із прагненням замінити прізвище на прізвисько. «Подібні дражнилки неприпустимі в нормативному спілкуванні культурних людей, що дотримуються правил мовного етикету. Однак у гострих полеміках, памфлетах — це найпростіший і дієвий спосіб приниження противника» [1].

Наприклад, Юзьо Обсерватор називає деяких публічних людей: Ніколушка Втарой, Ганця, Ганька, Дон, Яник, Гарант, Юлька, Зміюлька, Юльця, Наташа Вітренко, Інна Баскервілів, Влодзьо Литвин, Яйценюк, Петя Симоненко, Місько Бродський, Арсеній Боездатне Село, Інна Геббельсівна, Сяня Білорорих, Пуцькін (Путін), Савцьо Шустер, наш Татусьо (колись Кучма, а тепер Ющенко), Боря Березовській (наш хлоп з Березова), Симоненчиха, мадам Януковичиха, Богя Калеснікав, Жирік, Тигипцьо, Тарасьо Чорновіл, Ромцьо Козак, Мирцьо Сенік.

Людмила Павлюк у праці «Риторика, ідеологія, персвазивна комунікація» зазначає, що одним із найпоширеніших способів зведення ідейних проракунків, висловлення неприязні та зневаги є множинні форми власної назви та написання прізвищ із малої літери не шанованих (із погляду автора) осіб [4; 52]. До прикладу, Юзьо Обсерватор пише: *«І нема на то ради. Такий у нас народ і така в нас чудернацька країна. Тішить, звичайно, що стеля, якої можуть сягнути януковичі з симоненками постійно опускається, і це вже не 80% країни, як було на початку 1990-тих років, але опускається вона надто повільно. Так виглядає, що нікуди ми не дінемося від легендарних сорока років блукання пустелю. Залишилося ще двадцять»* [6]. *«Щодо суду, який приймає рішення на користь Василька, то дивуватися нема чого. Зваричі куйбїдам ока не видзьобують»* [7]. *«Пару днів тому Гарант теж вірив у чудо. Дивився я його балак з журналістами і думав: ну, не курвий ти син? Та чо не встанеш і не вибачишся за безцільно змарновані роки наші? Чому не скажеш так, як то зробив Кучма, батько твій? Жи встав і вповів: я оновлений Кучма, я вже не той, я багато зрозумів і т. д. Може б нарид і подобрів. Змнек. А то не, погнав і далі на Зміюльку таким тупим буром, що й слухати не хочеться. Знову залунали громи небесні на адресу педофілів, далі витяг якісь паперчики на Ляшка. Все прочитав, іно жи не прочитав, з якої причини була відкрита кримінальна справа на Ляшка. А пригадується, що коли той видавав свою газету, то мав не раз до діла з кучмонавтами — і били його, і наклад у воду викидали. То, може, і кримінал з тої опери?»* [6]. *«У мене таке враження, що ще довгенько нас будуть переслідувати президенти України винятково кучмівського розливу. Головна їх ознака — наобіцяти і не виконати. Наприклад, другу державну мову»* [8]. Ще Обсерватор називає *кучманойїдами* [9], тих людей, які підтримували Кучму на виборах 1999 року, а Тимошенко — у 2010 році.

Цікавими є обсервації і щодо нашого теперішнього прем'єр-міністра Миколи Азарова: *«Е-е, було-було... Це ще у ті часи, коли ані Азарова не було, ані Колі Дапашливы, а був собі простий пацан — Колян Пахло. Міг і в рило дати, і кишені потрусити в того, хто посмів забрести на їхній район. А коли вже в люди вибився, то свій вуличний досвід зі збору податків переніс на всю країну. Азаровщина називалося. А якби жінчиної хвямілії не взяв, то, може б, і Пахла-*

вою назвали» [10]. «Кризу ніякою новою **азаровщиною** не вдасться так легко побороти, а ціни ще ніколи не йшли донизу, а тільки догори. Так же покращити життя такво одним махом не вдасться» [11]. І ще один приклад зневажити не шановану, на думку автора, людину: «Ну, у нас уже була одна перва леді, котра вперто не бажала українською балакати, то бодай чистою кацапською паи-талакала і з усілякими заїжджими **кабзонами** виспівувала. А ця ж ні по нашо-му, ні по їхньому. Доведеться замість першої леді Гандзю возити за собою. Живи, чого доброго, не зачав у Франції вповідати про великого поета Романа Роланда» [11].

Про нову книжку Рудольфа Мірського і Александра Наймана під назвою «Знаменитые евреи Украины», до яких, на думку авторів, належить і Арсеній Яценюк, Юзьо Обсерватор пише: «Що це дешева провокація видно бодай з того, що до книжки не потрапив жоден інший наш сучасник з тих, які є власниками телеканалів та газет, фабрик і заводів. Нема тут ні **табачників**, ні **паперників**, ні **прутників**, ні **рабіновичів**, ні **роднянських** з Родні, ні **звягільських** зі Звягеля, ні **каломойських** з Коломиї, ані **бродських** з Бродів. Зате є молодий, перспективний... зітканий з повітря...» [12].

Т. Добжинська вважає, що гра слів може базуватися на омонімах — звуковій послідовності слів із різним походженням і значеннєвою функцією. Деякі автори, до них належить і Ю. Обсерватор, цілком свідомо експериментують з омонімічними римами. Експресію медійного стилю Юзя максимально втілює каламбур — прийом, що його У. Еко визначає як «силувану суміжність між двома чи більше словами». «В основі каламбуру лежить зіставлення різних значень одного слова або значень різних слів, схожих за звучанням» [4]. До прикладу, у публікації «Бред сивої кобили» читаємо заголовок «Де кімарив Кімакович». А далі: «Оце зібралася наша чесна й непідкупна обласна рада і вирішила, що винних у всіх прорахунках і жертвах під час грипозної афери нема. Правда, деякі депутати кажуть, що міністр охорони здоров'я вимагав звільнити Віктора Кімаковича, котрий, пам'ятаєте, під час епідемії грів си пузо в Єгипті» [13]. «В неділю на ТРК «Україна» нова програма «Чорне і біле». Ну, думаю, чим же мене наші шустрі шустерінки здивують?» [13]. «Але нічо — жились 'мо у кучмівському ханаті, поживемо і в паханаті» [8]. Заголовки «Вибір без вибору» [9], «Ні «мозгів», ні МЗОу» [14] та «Епідемія виборів і кампанія грипу» [13] влучно віддзеркалюють передвиборчу політичну ситуацію 2010 року.

«Персвазивну функцію виконують алюзії до відомих літературних текстів, цитат із пісень, назв фільмів тощо, тобто до тих витворів культури, які належать до фонду крилатих слів і тривало функціонують у суспільній пам'яті» [13]. До прикладу: «Економічні прожекти Дона вражали своєю глибиною: «при выработке чугуна получаем рентабельность в 10%. А вот, выработывая сталь, при той же рентабельности будем иметь уже 30%». Тобто при рентабельности в 10% будемо мати 30! Ловкость рук і нікакова мошенства!» [15]. Або ще: «В понеділок мав-єм здибанку з журналістами польського радіо. Після інтерв'ю запросили мене на вечерю до готелю «Старий Краків» на Шпитальній. Що то була за вечеря — бодай не казати. Мені було жахливо соромно за наших рагулів, які так ганьбляться перед туристами. Поляки вирішили замовити українські страви: борщ, вареники і налисники. Борщ був у стилі «бліда поганка» — по пару ложках ніхто його їсти не захотів. Примітивна блідо-рожева юшка, яскрава ілюстрація приказки: «Борщ без мнеса — то є зупа, хлоп без

вуса — то є дуна» [16]. В обсервації під назвою «Сім мішків гречаної вовни» підзаголовком стала цитата із пісні «Гоп-стоп, Канада...». Далі Обсерватор пише про те, що Тігіпко і Симоненко поміняли старих жінок на молодих. Цікаві асоціації виникли в Обсерватора з книжкою Ільфа і Петрова «Дванадцять стільців», і назвав він один із підзаголовків «Нью-Васюники»: «Так і хочеться гукнути: *go home, васюники! Вас чекають полонини, трембіти і вівці. До вірменів вам, як до неба рачки*» [13]. Мова в обсервації про те, що вірмени набагато більше випустили у світ художніх фільмів про геноцид, ніж українці. Назву публікації «Карабас і Мальвіна поховали Буратіно» читаємо як «Янукович і Тимошенко поховали Ющенка», послуговуючись політичною ситуацією в Україні, що склалася після першого туру виборів 2010 року.

Модифікація переносних фразеологізмів і злексикалізованих мовних метафор — це наступний продуктивний механізм гри слів у публіцистиці Ю. Обсерватора. «*А ті прокурори файно собі живуть — мало того, що будують собі палаци, то ще й за кордоном купують в Баден-Бадені, у Ніцці. І нікому ніц. Як з гуски вода*» [16]. Про Віктора Ющенка Обсерватор у матеріалі «Ющенко лягли і просяють» висловлюється так: «*Маючи такий запас довіри, який він мав у 2005, можна було гори перевертати, а він волів спочивати на лаврах*». І далі: «*І що ви си гадаєте? В неділю я таки пішов і голосував за него. Бийте мене, різте мене, крайте на плястерка. Але я голосував за того вар'ята з мокрою головою, який усіх своїх прихильників на рівному місці перетворив на ворогів, а ворогам вручив нагороди, чекаючи задля своєї наївності розуміння і подяки. А що почув від Калеснікова чи Підрахуя? Оце й почув. З вовками по вовчому вити, а не в цюцю-бабки бавитися*» [6]. «*Але пацани порішали і вирішили, жи всьо люкс. Нема кого звільняти. Коні не винні. А пан Кімакович б'є себе в груди і каже, жи не міг бути в Україні під час епідемії з об'єктивних причин: авіаквитків на зворотній рейс не було. І взагалі: «Яка різниця, де я відпочивав,— у Єгипті чи в Таїланді?»*» [13]. «*Не треба нас Доном лякати. Може, Дон — це наш порятунок. Як слоньо в крамниці порцеляни*» [18].

Цікавими персвазивними чинниками у політичній публіцистиці Юзя Обсерватора виступають його авторські крилаті вислови та риторичні запитання. До прикладу: «*Тепер будемо жити, або в країні чудес Тимошенко, або в країні дурнів Януковича*». Або ж: «*А вибори у першому турі відбулися за правилом: проголосуй за Вітю — другого отримаєш безкоштовно*» [6]. «*Не везло нам з культурою помаранчів, то не повезе й за баклажанів*» [8]. «*А за кого голосував Яник? Він, за його словами, голосував «за перемену і за стабільність»*». *Ги-ги-и. Видно, що поруч Гандзі не було, жиби підказали, що втілювати водночас «перемену» і «стабільність» — це те саме, що їсти салат олів'є ножиком і виделкою, сидячи на параші*» [11]. «*Прогресивно мислящий (!), мудрий, принципіальний керівник, талантливий (!), раціональний господар, порядочний, отзывчивий, чуткий, високодуховний (!!!) человек...*» *Ану вгадайте, про кого це? Хто у нас такий високодуховний? Ану-ану? А якщо це ще й «яркий пример легендарного сталеного донбасского характера»? Га? Так і є — то наш Дон Янукович. Високим духом так і пре. А всі ці епітети в стилі розвинутого брежневизму настюкали у своєму привітальному листі «председатель Донецкого облсовета Анатолий Близнюк и донецкий губернатор Владимир Логвиненко», назвавши себе гордо «громадой Донецкой области». Тепер я не знаю, що нам робити. Чи маємо піднятися, аби дорівнятися тій високодуховності, чи*

навпаки — опуститися?» [18]. Або ще: «Але ж, п'ятипроцентний ви наш! Та хоча б пояснить своєму електорату і мені включно, чому ви свого присохлого вектора саме туди спрямували. Треба ж людям на місцях сповістити, куди ви прямуєте і чого хочете. Хочете, аби виграв Дон? То так і скажіть. Але аргументуйте. Може, і ми за вами підемо. Може, Дон це й справді наш Месія. Той, що об'єднає. Може, він вам тихенько шепнув, що мантри про другу державну і узгодження нашої історії з Росією — це показуха, а насправді він теж викінчений триплілець» [17].

Науковий аналіз експресивно-емоційної лексики Юзя Обсерватора з погляду персвазивності дає змогу зробити висновок, що патроном сучасної мовної гри в політичній публіцистиці виразно виступає журналістська риторика: здійснюється пошук слова зі значною переконливою силою, часто — слова дієвого, завдяки створеній мовній грі. Одним із найпоширеніших способів зведення ідейних прорахунків, висловлення неприязні та зневаги є множинні форми власної назви і написання прізвищ не шанованих (із погляду автора) осіб із малої літери. Дієвим персвазивним чинником виступає модифікація переносних фразеологізмів і злексикалізованих мовних метафор та наявність алюзій до відомих літературних текстів, цитат із пісень, назв фільмів тощо. Гра слів може базуватися на звуковій послідовності слів із різним походженням і значеннєвою функцією — омонімах.

Отже, завдяки персвазивним чинникам емоційно-експресивної лексики автор може вплинути на думку (або принаймні на емоційний стан) читача. Персвазія привертає увагу адресата до мовної форми тексту й до самого акту мовлення, демонструє мовну компетенцію, що підносить авторитет журналіста й формує його образ як людини дотепної, вправної у висловлюваннях, як цікавої особистості.

1. *Добжинська Т.* Мовна гра як форма персвазії в суспільному дискурсі // Слово і час. — 2008. — № 3. — С. 73–79.
2. *Кобзар Я. Л.* Стандартизація та експресивність інфраструктури речень у мові мас-медіа // Актуальні питання масової комунікації. — 2004. — Вип. 5.
3. Мова сучасної масово-політичної інформації / За ред. І. Г. Білодіда. — К.: Наук. думка, 1979. — 251 с.
4. *Павлюк Л.* Риторика, ідеологія, персвазивна комунікація. — Львів: ПАІС, 2007. — 168 с.
5. *Обсерватор Ю.* Карабас і Мальвіна поховали Буратіна // <http://zik.com.ua/ua/news/2010/01/19/212922>
6. *Обсерватор Ю.* Юля Деві Христос // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/12/22/209565>
7. *Обсерватор Ю.* За «Гусь святую!» // <http://zik.com.ua/ua/news/2010/02/16/217119>
8. *Обсерватор Ю.* Юзьова шоуманія // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/10/06/198988>
9. *Обсерватор Ю.* Отримати країну і «получить удовольствие» // <http://zik.com.ua/ua/news/2010/02/16/214911>

10. *Обсерватор Ю.* Ющенко лягли і просять // <http://zik.com.ua/ua/news/2010/02/16/216057>
11. *Обсерватор Ю.* Епідемія виборів і кампанія грипу // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/11/03/202942>
12. *Обсерватор Ю.* Бред сивої кобили // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/12/01/206722>
13. *Обсерватор Ю.* Про дві пари гальош і яйця // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/11/17/204906/>
14. *Обсерватор Ю.* Я востановлю несправедливість // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/12/29/210580>
15. *Обсерватор Ю.* Колишніх комсомольців не буває // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/12/22/208649>
16. *Обсерватор Ю.* Оранжерея героїв // <http://zik.com.ua/ua/news/2010/12/01/213944>
17. *Обсерватор Ю.* Надувний атракціон від Ірини Фаріон // <http://zik.com.ua/ua/news/2010/02/23/218111>
18. Зведений словник застарілих та маловживаних слів // <http://litopys.org.ua/rizne/zvslovnyk.htm>>
19. *Обсерватор Ю.* Сім мішків гречаної вовни // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/12/08/207696>
20. *Обсерватор Ю.* Надувний атракціон від Ірини Фаріон // <http://zik.com.ua/ua/news/2010/02/23/218111>
21. *Обсерватор Ю.* Гіменце замість гімна // <http://zik.com.ua/ua/news/2010/01/12/211661>
22. *Обсерватор Ю.* Коли краще жувати // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/11/25/205940>
23. *Обсерватор Ю.* Кремлівські ліліпути не дадуть заснути // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/11/11/204101>
24. *Обсерватор Ю.* Педофіли на городі <http://zik.com.ua/ua/news/2009/10/20/200882>
25. *Обсерватор Ю.* Усмішка горили, мешти з крокодила // <http://zik.com.ua/ua/news/2009/10/27/201889>
26. *Яцимирська М. Г.* Мова інтернет-видань: термінологія, персвазивність // <http://www.mediakrytyka.info/onlayn-zhurnalistyka/mova-internet-vydan-terminolohiya-persvazyvnist.html>
27. *Borchers T.* Persuasion in the Media Age. McGraw-Hill, 2002.

**THE PERSUASION OF EMOTIONALLY-EXPRESIVE VOCABULARY
IN THE POLITICAL PUBLICISTIC****Natalia Dragan-Ivanets**Ivan Franko National University of Lviv,
Chuprynky Street 49, 79044, Lviv, Ukraine

Tel. mob.: (067) 366-49-62

E-mail: dragann@yandex.ru

This article about persuasion communication in the scientific disputation. Emotionally-expressive vocabulary of «Lviv Observations» as a mean of effective persuasion in political publicistic has been observed. The interpretation as a strategy of implicative assurance has been examined.

Key words: persuasion, persuasion communication, emotional vocabulary, expression, argumentation, rhetoric.

**ПЕРСВАЗИВНОСТЬ ЭМОЦИОНАЛЬНО-ЭКСПРЕССИВНОЙ
ЛЕКСИКИ В ПОЛИТИЧЕСКОЙ ПУБЛИЦИСТИКЕ****Наталья Драган-Иванец**Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
ул. Генерала Чупрынки, 49, 79044, Львов, Украина

Тел. оф.: (032) 239-40-31

Тел. моб.: (067) 366-49-62

E-mail: dragann@yandex.ru

Проанализированы особенности персвазивной коммуникации в научном дискурсе. Рассмотрено эмоционально-экспрессивную лексику «Львовских Обсерваций» как средство эффективной персвазии в политической публицистике. Исследовано интерпретацию как стратегию имплицитного убеждения.

Ключевые слова: персвазия, персвазивная коммуникация, эмотивная лексика, экспрессия, аргументация, риторика, игра слов.

Стаття надійшла до редколегії 11.10.2009

Прийнята до друку 14.10.2009